

<https://joop.bnnvara.nl/author/henkwitte2>

Dit is Google's cachegeheugen van <https://joop.bnnvara.nl/opinies/de-politiek-van-israel-werkt-antisemitisme-in-de-hand>. Dit is een momentopname van hoe de pagina eruitzag op 18 feb 2020 11:31:15 GMT. De huidige pagina kan in de tussentijd veranderd zijn. Meer informatie.

Henk Witte *Columnist*

De politiek van Israël werkt antisemitisme in de hand

Gaandeweg werd en wordt steeds meer duidelijk dat de politiek van Israël aan de basis lag en ligt voor de herhaaldelijke spanningen en conflicten. En gaandeweg is de publieke opinie ten aanzien van Israël bezig om te slaan.

Het antisemitisme is dus, zo weet het CIDI te melden, toegenomen. Weerstand tegen het Joodse volk is van alle tijden en fluctueert doorlopend. De geschiedenis spreekt letterlijk boekdelen. Eerder ging het daarbij om religieuze motieven, later ontstond het raciale motief. Tegenwoordig spelen de strategische en economische posities en zeer waarschijnlijk ook de politiek van Israël een grote rol in het anti-Joodse sentiment. Ofschoon nogal eens gezegd wordt dat het bij die zogenaamde financieel-economische macht van Joden in de wereld om een mythe zou gaan, verkeren velen van hen ontegenzeggelijk **in invloedrijke en strategische posities.**

Diverse etnische lobbygroepen hebben veel invloed op bijvoorbeeld de buitenlandse politiek van de Verenigde Staten. Voor geen groep geldt dat sterker dan voor de Israël-lobby, met in haar midden een grote groep van Amerikaans-Joodse multimiljardairs. Door politieke donaties, overheidsbenoemingen en invloed van de media vraagt de lobby – en meestal krijgt ze dat ook – onvoorwaardelijke steun voor Israël. **Sheldon Adelson, casinomagnaat en eigenaar van een Israëlische krant, ook bekend om zijn invloedrijke rol als donateur van de Republikeinse Partij, is één van die vooraanstaande lobbyisten. Michael Bloomberg, Dell-oprichter en bestuursvoorzitter Michael Dell, bankier Joseph Safra, investeerder Carl Icahn en hedgefund manager James Simons zijn de andere Joodse 'rijksten der aarde' met de nodige invloed.**

We raken steeds beter geïnformeerd en krijgen gaandeweg aardig zicht op de machtsstructuren in de wereld. **We zien dat de Joodse gemeenschap wereldwijd gezien een medebepalende rol speelt op het wereldtoneel en dat die rol, gezien de door hen zo nadrukkelijk gesteunde politiek van Israël, er niet één is van tact en vredelievendheid. Het is onder invloed van deze lobbyisten dat Israël van het Westen, onder aanvoering van de Verenigde Staten, de vrijbrief krijgt voor haar bezettingsbeleid, het schaamteloze landjepik.** Het is de vrijbrief van het Westen die Israël in staat stelt de Palestijnse gemeenschap successievelijk tot een bestaan in de marge te dwingen. Het is die vrijbrief die Israël er niet voor doet terugschrikken om diezelfde Palestijnse gemeenschap, door middel van herhaaldelijke boycotten, ook nog eens volledig te isoleren. Feitelijk in gevangenschap te houden.

Intussen gaan de annexaties maar door en wordt er steeds meer van het Palestijnse gebied en daarmee vooral van de eigenwaarde van de Palestijnen afgeknabbeld. Er bestaat weinig twijfel dat die Joodse lobby in de Verenigde Staten ook heeft geleid tot het besluit van de regering Trump om Jeruzalem als hoofdstad van Israël te erkennen, en onmiddellijk daar de ambassade te positioneren.

Het conflict tussen Israël en de Palestijnen kent twee kanten en geen van beide partijen heeft schone handen. Zowel aan de kant van Israël alsook aan die van de Palestijnen worden terreurdaden niet geschuwd. De Palestijnse P.L.O en de Joodse terreurbewegingen Lechi en Irgun deden niet voor elkaar onder en al evenmin vredelievend was in 1947 de intimidatie- en afschrikkingscampagne van Ben-Goerion c.s. richting de Palestijnen. Feit blijft dat de Palestijnen zich in rede beroepen op het in 1939 door de Britten opgestelde MacDonald White Paper, waarmee de Joodse immigratie werd beperkt en een onafhankelijkheid van Palestina binnen 10 jaar in het vooruitzicht werd gesteld.

Lange tijd stonden de terreurdaden van de P.L.O. ons nog het meest helder voor de geest. Zicht op eerdere gebeurtenissen was verdwenen en zodoende kon de staat Israël in het algemeen op onze sympathie rekenen. Gaandeweg werd en wordt steeds meer duidelijk dat de politiek van Israël aan de basis lag en ligt voor de herhaaldelijke spanningen en conflicten. En gaandeweg is de publieke opinie ten aanzien van Israël bezig om te slaan.

Onze ogen gaan open en we plaatsen – terecht – kanttekeningen bij het feit dat het Westen Rusland veroordeelt vanwege de annexatie van De Krim, terwijl de bezettingspolitiek van Israël pijnlijk stil gedoogd wordt. En dat terwijl er historisch gezien nog enige grond voor het handelen van Rusland is terug te vinden. Grond die Israël in figuurlijke zin niet heeft, maar letterlijk intussen des te meer. Die scheve situatie, de twee-maten politiek, en de invloed van de Joodse lobby op de wereldpolitiek gaan opspelen, en leidt wellicht tot een toenemende afkeer van Israël en daarmee van de Joodse medeburger.